

RÆK

HÅNDEN

OP

HVIS DU SYNES,
AT **DIABETES**
ER FOR
ALVORLIGT TIL...





...**DIABETES** ER FOR ALVORLIGT TIL... **AT BLIVE BEHANDLET ULIGE**

Diabetes er en alvorlig sygdom. Uden behandling dør man. Og uden den rette behandling kan diabetes være invaliderende og livsbegrænsende. Alligevel er virkeligheden i Danmark i dag, at adgangen til den rette behandling alt for ofte afhænger af, hvor man bor.

Denne bog er til, fordi ulighed i diabetesbehandlingen ikke bare er tal i et regneark. Den har ansigter. Navne. Stemmer. Den rummer fortællinger fra mennesker med diabetes, som lever med konsekvenserne af et sundhedsvæsen, der ikke behandler ens behov ens. Mennesker med type 1-diabetes, der ikke får adgang til livsforandrende AID-pumper. Og mennesker med type 2-diabetes, der aldrig er blevet tilbudt patientuddannelse, selvom vi ved, at viden og egenmestring er afgørende for at forebygge alvorlige følgesygdomme, og det er en gevinst for både bedre og længere liv og mindre pres på sundhedsvæsenet. Med kronikerpakkerne får mennesker med type 2-diabetes en rettighed til patientuddannelse fra 2028, og derfor er opgaven for regioner og sundhedsråd at sikre at de sygdoms-specifikke tilbud bliver af høj kvalitet og tæt på.

Tusindvis af mennesker med diabetes har i Diabetesforeningens kampagne i vinteren 2025 delt deres erfaringer og krævet forandring. Denne bog samler et udpluk af deres historier og giver stemme til den ulighed, som Diabetesforeningen også dokumenterer med tal og analyser.

Med Sundhedsbarometeret har vi senest sat tal på forskelle i forekomst, behandlingsresultater og adgang til støtte og teknologi på tværs af de 17 nye sundhedsråd. Denne bog sætter menneskeligt ansigt på de samme forskelle i adgangen til teknologi og til patientuddannelse.

Vi opfordrer regions- og sundhedsrådspolitikere til at læse disse fortællinger med samme alvor som tallene bag dem – og handle. For lighed i sundhed kræver politisk vilje.

Med venlig hilsen

Claus Richter

Adm. direktør i Diabetesforeningen

Jeg blev efterladt med en diagnose og et **hav af spørgsmål.**

● Jeg blev indlagt med noget helt andet. Ved et tilfælde opdagede de, at mit blodsukker var alt for højt, og jeg blev sendt videre. Lægen sagde bare: "Du har type 2-diabetes.

Du skal begynde at tænke over din kost og dyrke motion". Jeg blev sendt hjem med en pjece og en recept på metformin.

Ingen talte med mig om, hvad det egentlig betød, og hvordan jeg nu skulle leve mit liv.

Selvom jeg er ressourcestærk og selv begyndte at søge på nettet, følte jeg mig meget alene.

Meget er forandret og så alligevel ikke, for jeg føler mig ikke syg. Men der er jo ting, jeg skal ændre for ikke at få følgesygdomme. Jeg har skruet op for træningen, men det med kulhydrater er en jungle.

Jeg kunne godt have brugt et forløb, hvor jeg blev hjulpet ordentligt i gang og fik nogle konkrete redskaber til at leve godt med type 2-diabetes.





Katrine Nygaard Graversen

Bor i Odder, mor til
Frida på 12 år, der
har type 1-diabetes

Vi måtte rykke hospital, for at Frida kunne få en pumpe

● Frida fik type 1-diabetes, da hun var 10 år. Ret hurtigt fik hun et ønske om at få en insulinpumpe. Vores sygeplejerske i Aarhus kunne ikke tilbyde hende en, men sagde, at vi havde bedre chance, hvis vi rykkede til et andet af regionens sygehuse. Efter et halvt år på pen rykkede vi til Viborg, og Frida fik sin pumpe.

Men hvad med de familier, der ikke har overskud til at være så insisterede og køre de ekstra kilometer? Det giver ingen mening, og det må være enormt fagligt utilfredsstillende for personalet, som ikke kan give den bedste behandling på grund af en absurd kassetænkning.

Metformin og et “held og lykke”

- For tre år siden fik jeg type 2-diabetes. Det blev opdaget ved en årskontrol. Sygeplejersken fortalte, at jeg skulle have Metformin morgen og aften. Derefter ønskede hun mig held og lykke fremover. Farvel og tak. Så stod jeg der og vidste ingenting. En underlig måde. Ingen information. Jeg gik så selv i gang med at undersøge forskellige ting. Jeg er medlem af Diabetesforeningen, og det giver mig meget.



Astrid Albæk

Type 2-diabetes.
Bor i Skjern

Jeg var desperat efter at få en pumpe

● Jeg har været så langt ude, at jeg i en periode tog mindre insulin, end jeg havde behov for – med vilje – fordi jeg havde hørt, at et af kriterierne for at komme i betragtning til en pumpe er, at ens langtidsblodsukker skal have ligget over 60 mmol/mol i en periode.

Det viser, hvor desperat jeg har været efter en insulinpumpe.

Men det kunne jeg ikke blive ved med. Det er jo at gamble med mit helbred og fremtidige følgesygdomme.

Min svigerfamilie tilbød at betale for en insulinpumpe, men den er ikke mulig at købe som privatperson.

Jeg fik type 1-diabetes som 27-årig. På det tidspunkt havde jeg ikke lyst til at få en pumpe med slange og indstik siddende på kroppen. Det skulle ikke være synligt, at jeg var syg. Jeg havde ikke forestillet mig, at jeg slet ikke havde et valg.

Da vores søn, Luca, var bare 8 måneder, fik han også type 1-diabetes. Han fik sensor og pumpe med det samme. Da jeg og hans far, Nikolaj, så, hvordan pumpen var en hjælp i forhold til hans blodsukker, blev det et stærkt ønske for os, at jeg også kunne få en. Det ville være en kæmpe lettelse i hverdagen.

Jeg kunne se, at min læge virkelig var ked af, at hun ikke kunne give mig en insulinpumpe.

Det var der ikke penge til på afdelingen.

Jeg overvejede at skifte hospital for at få bedre muligheder, da jeg ved, at der er stor forskel på, hvor man kan få bevilget en pumpe, men jeg er meget glad for min læge. Og helt ærligt, det kan da ikke være rigtigt, at man bliver nødt til at skifte sygehus for at få den optimale behandling?

Det er sindssygt frustrerende – også for lægerne!

I dag har jeg endelig selv fået en pumpe. Og det har virkelig ændret vores hverdag – og mit liv.

Men kampen stopper ikke her. Vi vil fortsætte med at kæmpe for, at andre i samme situation får samme mulighed – både børn og voksne.

Vi er nødt til at kæmpe for hinanden og retfærdigheden i vores behandling! Derfor har jeg oprettet et borgerforslag, der foreslår, at alle med type 1-diabetes skal have mulighed for at få en AID-insulinpumpe.





Helle Melgaard

Type 2-diabetes.

Bor i Aarhus

Jeg måtte skifte læge, for at få den rette hjælp

● Jeg fik et chok, da jeg fik min type 2-diabetes diagnose. Både på grund af selve sygdommen, men næsten mest på grund af den manglende hjælp og støtte fra min læge. Det eneste, jeg fik at vide, var, at jeg aldrig kommer af med det, og at jeg kunne melde mig ind hos Diabetesforeningen.

Jeg blev så frustreret, bange og faktisk lidt skamfuld, fordi jeg jo ikke vidste noget om sygdommen.

Jeg skiftede til en anden læge i samme kommune, for jeg tænkte, at det ikke kunne være rigtigt, og det var en helt anden oplevelse. Jeg fik støtte, info og strimler til at måle blodsukker.

Der følte jeg mig meget mere tryk, og den nye læge sagde endda, at alt det her burde jeg have fået at vide før.

Jeg har heldigvis ressourcerne til selv at kunne søge info og hjælp, men det er der mange, der ikke har.

Jeg synes, at det er mega ærgerligt, at der er **så mange, der ikke bliver grebet**

● Jeg oplever, at der er stor forskel på, hvilken hjælp du får, når du har type 2-diabetes – og at ansvaret for at søge viden ofte ligger hos en selv. Hos nogle læger er det meget begrænset, hvad de ved om type 2-diabetes – andre steder virker de som eksperter. Det er meget tilfældigt, om man får den tilstrækkelige information. Min far, som har type 2-diabetes, var heldig at hans læge var virkelig god. Han fik god information og kom på diabetes-kursus. Og det lykkedes ham at spise sig symptomfri i en række år. Men han blev ved med at få målt sit langtidsblodsukker. Det insisterede lægen på. Og det var godt. For selvom han levede på samme sunde måde, fik han på et tidspunkt også brug for medicin. Hvilket er naturligt, fordi ens insulinproduktion falder med årene. Men

det er ikke noget, du selv kan mærke. Det er helt fair, at alle læger ikke ved alt om diabetes. Det er en kompliceret sygdom, og der findes mere end 30 forskellige typer. Men der findes så meget forskning, og så mange dygtige fagpersoner, der ved rigtig meget om diabetes. Derfor er det vildt frustrerende, at man kan få diagnosen eller modtage behandling af én, der ikke er opdateret på den nyeste viden om sygdommen. Jeg synes, at det er mega ærgerligt, at der er så mange, der ikke bliver grebet. Det må der gerne komme en politisk løsning på.

Anna Stokholm

Skuespiller og ambassadør for Diabetesforeningen. Har haft graviditetsdiabetes to gange, og hendes far har type 2-diabetes.



Kan det virkelig passe, at man skal skifte behandlingssted for at **få den rette behandling?**

- Diabetes er en invaliderende sygdom både psykisk og fysisk, hvis ikke den behandles rigtigt.

Da min søn fik type 1-diabetes som 7-årig (for 13 år siden), fandt vi hurtigt ud af, at vi boede i en kommune, som i den grad skulle gøre det meget, meget svært for os.

Jeg måtte ulønnet tage med Gustav i skole i seks måneder, da skolen ikke var klædt på til at varetage hans sygdom. De ønskede ikke at skulle stikke ham – og han kunne ikke selv. Trods breve til borgmesteren, diverse politikere mm. var der ingen hjælp at hente. Jeg måtte lave et kæmpe benarbejde med hjælp fra sygehuset for at få skolen gjort klar, så jeg kunne vende tilbage til mit arbejde.

Gustav var i den grad præget psykisk af hele situationen og endte med angst og ønske om at dø.

Angsten plagede ham i mange år.

Vi læste selv om pumpebehandling, men i Næstved skulle man være på pen i min. seks måneder, før man kunne indstilles til pumpe. Det blev seks måneder med grænsende til overgreb, hver gang han skulle stikkes. Han ville ikke spise, for så troede han, at han kunne lade vær med at skulle stikkes.

Da Gustavs søster bliver alvorligt syg og indlagt på Holbæk sygehus, blev det Gustavs held. Vi blev gjort opmærksomme på, at der var frit sygehusvalg – og Gustavs diabetesbehandling blev overflyttet dertil.

En fantastisk afdeling som lagde et udvalg af pumper frem, han kunne vælge imellem. Her får børn pumpe på fra 1.dag. Det blev vendepunktet til at få Gustav til at turde tro på at kunne få et normalt liv.

Han var så hæmmet af den kontrol der fulgte med sygdommen.

Kort tid efter overflytning fulgte sensorbehandling – og det blev et kæmpe vendepunkt for os alle.

En form for mere normaliseret tilværelse tog form.

Jeg kunne skrive stolpe op og ned om dette emne. Jeg har brugt så uendelig meget tid og kræfter på det.

Og tænk engang at der stadig er familier, der skal skifte behandlingssted for at få den rette behandling.



Jeg fik Metformin, men ingen information om **type 2-diabetes**

● I september 2023 fik jeg diagnosen "Diabetes 2", da langtidssukkeret viste > 48 mmol/mol (55 mmol/mol). Min daværende læge udskrev Metformin.

Jeg fik ikke tilbudt materiale eller hjælp. Men niece var under uddannelse til sygeplejerske.

Og var tilfældigvis på en diabetesafdeling. Hun sendte mig diverse læsemateriale og oplysning om diabetes.

I 2024 skiftede jeg læge. Nu bliver min diabetes taget alvorligt. Jeg går til kontrol ved en diabetes-sygeplejersketre gange om året. Mit langtidssukker ligger meget stabil imellem 44-45 mmol/mol.

Min kone og jeg har lagt vores kost om, hvilket har medført vægttab for os begge. Jeg har siden diagnosen tabt mig 15 kg og kan godt smide 5-6 kg mere. Jeg motionerer meget, går i gennemsnit 21-25 km om ugen ud over normal gang.

Både min mor, far og storebror havde diabetes 2. Min far fik amputeret det ene underben.

Min storebror blev næsten blind. Begge havde problemer med at passe deres diabetes.

Deres historier motiverer mig til at passe min diabetes 2 godt. Det skal ikke ske for mig.





Ditte Gråbøl

Skuespiller og ambassadør for Diabetesforeningen, type 1-diabetes.

Diabetes ER en alvorlig sygdom

● Mange uden diabetes tror, at det værste det er det her med at stikke sig. Men det at stikke sig er det mindste. Type 1-diabetes griber ind i din frihed – og din personlighed. Du kan ikke bare falde i søvn på sofaen. Du skal vågne op, tjekke dit blodsukker og din insulin. Du har skrækken for følgesygdomme på den ene side og angsten for at falde om med insulinchok på den anden side.

Det er en kompliceret sygdom, som stikker i så mange retninger. Det er svært – og meget kedeligt – at forklare andre om, hvad diabetes virkelig indebærer. Og man gider heller ikke at være et offer. Så er det lettere at tie stille. Derfor tror folk måske, at det bare kører. Men diabetes kræver rigtig meget af den enkelte. Og diabetes ER en alvorlig sygdom. Derfor skal alle med diabetes simpelthen have adgang til den teknologi, som findes, og kan hjælpe i hverdagen. Det er også derfor, at jeg er medstiller til borgerforslaget om, at alle med type 1-diabetes skal have adgang til en AID-pumpe. Jeg håber virkelig, at der bliver lyttet fra politisk side.

Pumpen har ændret **mit liv**

● Jeg mener, at alle med type 1-diabetes bør have adgang til en AID-pumpe, fordi den giver en helt anden tryghed og stabilitet i hverdagen. For mig har pumpen betydet færre udsving i blodsukkeret, bedre nattesøvn og markant mindre mental belastning, fordi jeg ikke konstant skal være på vagt. Før jeg kom på Pumpe, oplevede jeg diabetesstress og udviklede depression som følge af den konstante regulering med pen.

Det ændrede sig fuldkommen, da jeg kom på AID-pumpe.

Jeg har både erfaring med pen og Pumpebehandling.

Overgangen til AID-pumpen har været afgørende for min livskvalitet og gjort det muligt for mig at leve mere frit og fokusere på at være ung frem for konstant at skulle "være min sygdom". Det her ændrer altså liv.



Maria Luri Garcia de Magalhães Jensen

Type 1-diabetes.
Bor i Borup

Jeg skulle kæmpe for at få en AID-pumpe – **sådan bør det ikke være**

● Jeg fik konstateret type 1-diabetes og startede på insulinpen og fingerprikker i 2022. Insulinpenen føltes egentlig tryk, og senere, da jeg flyttede landsdel, fik jeg en sensor.

Med tiden blev det tydeligt, hvor begrænsende behandlingen på pen var for min hverdag.

Jeg havde sjældent en nat uden alarmer. Mit blodsukker fyldte konstant, og jeg var træt på en måde, der aldrig rigtig forsvandt. Jeg var ekstremt begrænset, og noget så simpelt som en impulsiv cykeltur på racercyklen var kun muligt, hvis jeg to dage forinden havde reguleret i min langtidsvirkende insulin. Ellers blev jeg lav, så snart jeg havde cyklet de første kilometer...

Jeg var længe bange for at få pumpe, især for slangen og for at føle mig mere synligt syg. Men da jeg forstod, hvordan pumpen arbejder, begyndte den lange kamp for at få en. Det blev til tre afvisninger, med begrundelsen at jeg var flot reguleret, indtil jeg virkelig fik forklaret dem og dokumenteret, hvad der lå bag tallene. Hertil fik jeg de intelligente insulinpenne fra Novo Nordisk, så de kunne se, hvor ofte jeg tog insulin.

Da de så og forstod alt det arbejde, jeg lagde i at være velreguleret (oppe hver nat), og hvor begrænset jeg var af den langtidsvirkende insulin i forhold til at være aktiv og impulsiv, fik jeg til sidst en bevilling.

Jeg er meget påvirkelig af hormoner og følelser, og derfor regulerede jeg ekstremt meget på pen.

Bare det at skulle se min kæreste spille kamp gjorde, at jeg lå "HØJ" i blodsukkeret, fordi stress-hormoner påvirker mig så voldsomt.

Da jeg fik en AID-pumpe, ændrede det hele mit liv. I dag kan jeg sove om natten med et stabilt blodsukker, være spontan og leve et liv, hvor diabetes fylder langt mindre. Samtidig er jeg stadig velreguleret med et HbA1c på 41, som lå på 45 på pen. En AID-pumpe giver frihed, meget mere tryk og markant bedre regulering, og det burde ikke være et lotteri, hvem der får adgang til den behandling, eller afhænge af hvor man bor, eller hvem man møder i systemet. Alle med type 1-diabetes fortjener en mulighed for et godt og sundt liv, hvor der er plads til at være impulsiv og leve.





Marie Carmen Koppel

Sanger og ambassadør for
Diabetesforeningen,
type 1-diabetes.

Jeg kæmper for, at diabetes **ikke skal være en kamp**

● Når du har diabetes, så kæmper du hver eneste dag, for at få sygdommen til at fylde så lidt som muligt. For det er en sygdom, der fylder i ALT, hvad du gør – og tænker – hvis ikke du gør dig umage, for at den ikke skal fylde.

Jeg bliver ked af det, når jeg hører, at os med diabetes også skal kæmpe og argumentere for at få god behandling. Derfor er jeg også medstiller på borgerforslaget, som lyder: Alle med type 1-diabetes skal have adgang til en AID-pumpe.

Jeg kæmper for, at diabetes ikke skal være en kamp. Og jeg håber, at der kommer politisk opbakning til det.

Jeg ønsker, at alle med diabetes

får tilbudt den rette teknologi

● Jeg er diagnosticeret med LADA – også kendt som type 1 1/2. Jeg føler mig ofte lidt overset. Jeg er jo hverken fugl eller fisk – type 1 eller 2...jeg er 'bare' midt imellem. Jeg startede som en type 2. Eller det viser sig jo, at det har jeg egentlig aldrig været. Jeg ved, at jeg bliver en type 1 en dag, men jeg ved ikke hvornår. Jeg frygter den dag og prøver at forberede mig så godt som muligt – både fysisk og mentalt. Jeg har været så frygtelig syg, inden jeg fik diagnosen, og er bange for at blive det igen. Så det er lidt som at gå med en bombe i kroppen, synes jeg. Jeg er tilknyttet Stenocentret i Holbæk. Og er vanvittig glad ved det.



Jeg følges rimelig tæt, og det gør mig tryk. Jeg behandles pt. med Metformin. Insulin er pauseret, da jeg pludselig igen fik lidt gang i min egenproduktion, og så havde jeg pludselig for meget insulin i kroppen. Og det bliver man jo også syg af. Jeg måler med fingerprikker herhjemme over et par dage én gang om måneden. Jeg ønsker mig, at nogle politikere træffer den fornuftige beslutning, at ALLE med diabetes får tilbudt den rette teknologi, så jeg ikke skal bekymre mig lige så meget om min fremtid som ren type 1'er.

Dorthe Justesen

Type 1 1/2.

Bor i Holbæk

Jeg ville ønske, at man kunne få tilskud **til sensorer**

● Jeg fik konstateret type 2-diabetes til et årstjek hos lægen i 2023.

Jeg fik en recept på Jardiance. Men slet ingen information om sygdommen.

Til sidste årskontrol nævnte jeg for min læge, at jeg havde hørt, at der var andre med type 2-diabetes, der kom på kursus i sygdommen. Så sagde han, at det kunne jeg da også, hvis jeg ville. Jeg skulle åbenbart selv bede om en henvisning.

Nu, tre år efter diagnosen, skal jeg så på et kursus ved kommunens sundhedshus, som hedder sygdomsforståelse, hvor der både er motion og diabetesvenlig mad på programmet. Det glæder jeg mig til. Jeg har haft en sensor på i 14 dage, det gav mig en enorm tryghed at kunne følge med i mit blodsukker døgnet rundt. Jeg kender til sensoren, fordi vi har en voksen søn, der har type 1-diabetes. Sensoren virker i 14 dage, og den kostede mig 435 kr. Jeg har besluttet, at jeg vil købe en sensor et par gange om året. Det, tror jeg, vil være en god investering. Jeg ville ønske, at det var noget, man kunne få tilskud til.





Ellinor Kruse

Type 2-diabetes.

Bor i Odense

En god start med diabetes bør være **for alle**

● Da jeg fik konstateret type 2-diabetes sendte min læge mig hurtigt videre til et forløb hos Center for Sundhed og Forebyggelse i Odense Kommune, og det var en stor hjælp. Vi var en gruppe nydiagnosticerede, der over et halvt år mødtes ti gange til oplæg om kost, motion og følgesygdomme – altid efterfulgt af en fysisk aktivitet eller meditationsøvelser.

Det var rart at kunne tale åbent om sygdommen og få konkrete redskaber til hverdagen. Jeg er blevet mere bevidst om min kost, og jeg føler mig godt klædt på til at leve med diabetes. Jeg er bare overrasket over, at ikke alle får den mulighed. Det burde være en selvfølge, at alle nydiagnosticerede med type 2-diabetes bliver tilbudt et kursus som det – uanset hvor i landet man bor.

Sensor og pumpe handler **ikke** om luksus, men om **livskvalitet, sikkerhed og forebyggelse**

● Det er så uretfærdigt, at adgangen til moderne hjælpemidler som sensor og insulinpumpe afhænger af diabetestype, kommune eller økonomi. Jeg har haft type 1-diabetes i 20 år. Pumpe fik jeg, da jeg var 16 år – efter seks år med diabetes. Og for fem år siden fik jeg sensor, i forbindelse med at jeg blev gravid. Sensoren ændrede mit liv. Inden da målte jeg blodsukker med en fingerprikker og tog insulin med pen. Mine fingerspidser havde sårskorper – og var ødelagte af de mange stik. I mange år efterspurgte jeg en sensor, men fik gang på gang afslag fra kommunen, som mente, at mit blodsukker var stabilt nok.



Sensorer og pumper handler ikke om luksus, men om livskvalitet, sikkerhed – og så forebygger teknologien indlæggelser og langsigtede komplikationer som nerve- og organskader. Jeg vil for alt i verden ikke undvære mit udstyr, og jeg håber, at det bliver tilgængeligt for alle.

Camilla Holm

Type 1-diabetes.
Bor i Rødovre

Det er uretfærdigt, at geografi betyder så meget

● Jeg havde kæmpet med højt blodsukker længe, og uanset hvad jeg gjorde for at fikse det, virkede det ikke. Jeg fik konstateret diabetesstress, og det tager på overskuddet i hverdagen, når det er værst. Min læge sagde, at jeg godt kunne blive godkendt til en pumpe, men at mit eget ambulatorium havde stoppet uddelingen af pumper på grund af manglende ressourcer. Han anbefalede mig at skifte ambulatorie til Steno i Aarhus, da han vidste, at de havde fået flere penge til det – og sådan fik jeg pumpe.

Det har gjort en markant stor forskel at gå fra pen til pumpe. Det har taget en stor byrde fra mig, da jeg ikke hele tiden skal tænke selv, navigere i det selv og handle på det 24/7. Nu styrer pumpen det meget mere. Selvfølgelig bliver mit blodsukker stadig for højt og for lavt, men i de fleste tilfælde styrer pumpen det, pånær hvis det er lavt – så spiser jeg selvfølgelig for at få det op.

Min diabetesstress er reduceret, jeg får søvn om natten igen – og mit overskud er blevet større. Det var en omvæltning at få pumpe, og det var angstprovokerende at skulle give kontrollen videre til teknologien. Men efter at den har lært mig at kende – og omvendt – kører det meget bedre. Mit blodsukker er mere stabilt, og det i sig selv gør en stor forskel. Det kræver stadig planlægning, koordinering og tankekraft at have diabetes, men nu hjælper pumpen mig.

Jeg synes virkelig, at det er ærgerligt, at man er nødt til at skifte ambulatorie eller region for at få en pumpe. Det burde være muligt alle steder.





Julie Smalbro

Type 1-diabetes.

Bor i Aarhus

Pumpen giver mig en **kæmpe frihed**

● Jeg har nu haft pumpe i 9 år – og kan på ingen måde forestille mig et liv uden! Den hjælper mig med at være meget bedre reguleret. Den giver mig en kæmpe frihed til at spise måltider, når jeg vil, træne når jeg vil. Før spiste jeg på bestemte tider af dagen, og dyrkede ikke motion, fordi jeg var bange for lavt blodsukker. Men det hjælper pumpen mig med at afværge. ALLE burde have ret til den behandling NU, for at sikre en større frihed med diabetes og dermed livskvalitet.

Jeg ville ønske, at os med type 2-diabetes kunne få adgang til en sensor

● Det virker som om, at det er meget tilfældigt, hvad du får at vide om dine behandlingsmuligheder, når du har type 2-diabetes – og om hvad du selv kan gøre. Det er useriøst.

Jeg ville ønske, at os med type 2-diabetes kunne få adgang til en sensor, så vi kan se, om det, vi gør, er nok til at holde blodsukkeret i normalområdet – eller om det er tid til at supplere med medicin – eller til at gøre noget andet. Du kan nemlig ikke mærke, om dit blodsukker er lidt for højt. Og det høje blodsukker kan give dig en lang række ubehagelige følgesygdomme.

Selvom du sidste år kunne spise en skål havregryn, hvis du gik en tur bagefter, uden at dit blodsukker gik

amok, er det ikke sikkert, at du kan i dag. Og det vil en sensor kunne hjælpe dig med at finde ud af. Diabetes er en alvorlig sygdom. Nu må det være tid til, at vores politikere og sundhedsvæsenet også tager sygdommen alvorligt.



Iben Denvatie

Ambassadør for Diabetesforeningen, tidligere bagedyst-deltager, type 2-diabetes – har tidligere haft graviditetsdiabetes.

Min læge vidste tilsyneladende ikke, hvad en **blodsukkersensor** var

● Jeg fik diagnosen diabetes 2 d.19. juni 2025 hos min praktiserende læge.

Mit HbA1c lå på 53 mmol/mol. Jeg fik en recept på Metformin. Uden yderligere oplysninger. Jeg spurgte, om ikke jeg lige inden medicinering kunne forsøge at køre mit blodsukker ved hjælp af en allerede påsat blodsukkersensor, men fik beskeden, at Metformin også ville gavne hjerte og kredsløb.

Og min læge vidste tilsyneladende ikke, hvad en blodsukkersensor var. Hun informerede mig om, at jeg ikke ville være berettiget til et alm. blodsukkerapparat med fingerprik, og at jeg derfor skulle være glad for, at jeg havde en sensor. Hun var fuldstændig uvidende om, at en sensor jo kun virker i 14 dage.

Jeg er mor til en nu voksen datter, som fik diabetes 1 som 7-årig, så jeg kan tælle kulhydrater og har styr på at analysere, hvad min sensor viser – og handle på det.

Jeg startede med at følge lægens anvisning, men efter to dage på Metformin med først total opslidende diarré og næste dag hjertebanken, voldsom kvalme og mavepine, valgte jeg at gå "egne veje" frem til første kontrol uden Metformin.

Tre måneder efter diagnosen var jeg til min første kontrol. Jeg havde fået Hba1c ned på 49 mmol/L. Jeg var gået i remission. Og jeg skulle ifølge lægen bare køre videre uden medicin til næste kontrol efter et halvt år. Den info fik jeg blot på mail – altså ingen personlig snak med lægen siden min diagnose.



RÆK HÅNDEN OP, HVIS DU SYNES
AT **DIABETES ER FOR ALVORLIGT**
TIL AT BLIVE **BEHANDLET ULIGE**



diabetes
foreningen

